

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alimenta Pietatis Erga S. Iosephvm Iesu Christi Nvtritivm Post Iesvm Et Mariam Divorvm Amabilissimvm

Barry, Paul de

Monachii, 1650

Cap. X. De auxilio, quod S. Iosephvs sibi deuotis in ijs rebus præstat, quæ
perfectionem & statum mentis concernunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46266](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46266)

CAPVT X.

*De auxilio, quòd S. IOSEPHVS sibi
deuotis in ijs rebus prestat, quæ perfe-
ctionem, & statum mentis con-
cernunt.*

NON possem satis explicatè illa
proponere, quæ de S. IOSEPHI
curâ, eius amantibus circa animi
interiorem statum ac perfectionem
impendi solitâ mihi dicenda sunt; nisi
omnium primò docerem, quid sit vita
interior, status internus, perfectio &
vita animi: hæc enim omnia eodem
pertinent.

Si igitur explicauero, quid hæc sint,
ac esse perpaucos, qui solidè interiori
vitæ studeant, magna que ad eam rem
ac potentia auxilia requiri; procul du-
bio multò luculentius apparebit, quid
in hoc negotio IOSEPHVS in animis ef-
ficiat.

Sæpe dici audias: en hominem ani-
mi cultui addictum, sacrarum rerum
per-

perstudiosum, in vnam vitæ interioris curam intentum! hæc quidem dicuntur; sed ex ijs, quæ subiungam, ductâ comparatione, vide, num semper ex verò dicantur. Vita interior, spiritualis, quæque non aliò quàm ad perfectionem collimet, in interiori virtutum exercitio consistit, vt omnium virtutum actus frequentes, charitatis præcipuè, fidei, spei, religionis, quæ fit adorando, glorificando, benedicendo, gratias agendo, se abijciendo, ita quidem vt intentio sit semper integra & perfecta, omniaq; foris agenda vim ab animo, à Dei præsentia sumant, magnoque animi apparatu fiant. Hæc est vita interior ac spiritualis, itaq; nominatur, nō verò corporea aut exterior; quia intus, in recessu mentis, & spiritu sustentatur; & quia ab interiori hac vi ac spiritu ducenda initia, indeque corporis ac exterioris hominis compositio sumere leges debet. Vbi obserues velim, externas actiones parū vigoris habere, si non ab interno spiritu

ritu

ritu animentur, ac sine comparatione
exteriùs acta esse mentis economiã
longè inferiora: hinc si à nostris ope-
ribus spiritus & animi ad scopum con-
tendentis nisus abest, postquam omnia
egimus, nihil agimus. Vicissim si eã,
quã dixi, methodo actiones exegimus,
magnos in futuram æternitatem opes
corrogamus, tanto emolumento, vt ex
actionibus etiam minimis magnos in
perfectiõne, ac olim in perenni gloriã
progressus faciamus. Hinc B. Magda-
lena de Pazzis, postquam diuinitus de
ingenti gloriã B. Aloysij Gonzagæ fuit
edocta, affirmavit, tantam illum glo-
riam fuisse idcirco consecutum, quòd
suis actionibus vitam ab animo addi-
disset, in quo perfectio vera mentium
fita est. Vnde fit, vt vita interior, vita
spiritualis, ac vita perfecta pro eodema
habeantur.

Hoc quoque addendum est, videli-
cet non esse adeò facile, vti nonnul-
li existimant, eam interiorẽ vitam
aggredi, sectariq̃ue viuendi genus
spiritu

spiritu definitum: ut enim quispiam
 hanc animi vitam sequatur, necesse
 est, hominem eiusmodi secum habita-
 re, sibi presentem in omnibus esse, à
 rerum creatarum affectu liberum, ho-
 minum iudicia ac sermones nihil ve-
 reri, precandi studio esse addictum,
 Deo familiarem: ut intus sibi aliquis
 viuat, necesse est, Deum semper præ-
 sentem vereri, extra eum nihil quære-
 re, ad eum sine ambagibus contem-
 dere, ac cupiditatibus omnibus trium-
 phatis, cunctarum virtutum maxime
 interiorum exercitio se tradere. Atqui
 hæc sunt sanè operosa: vnde fit, ut
 pauci in hoc gurgite natent, verumque
 probetur, quod vir magnæ religionis
 pronuntiauit: *Perfectio est paucorum.*
 Contrà imperfectorum, eorumque
 qui externa sectantur, ingens est nu-
 merus: multi enim sunt, qui amoris
 proprii tyrannidi se permittunt, qui
 suis cupiditatibus obsequuntur, qui
 sensibus omnes illecebras indulgent,
 suorum commodorum studiosi, sensi-
 bus

bus addicti, in studio virtutis languidi; de quibus S. Paulus pridem his verbis locutus: *Omnes inquit, quæ sua sunt, querunt, non quæ IESU CHRISTI.* *a* Id verò in hoc hominum genere maximè dolendum est, quòd plerique illorum putent se probos esse, aut interiorem mentis cultum sequi, ad classem bonorum, ac perfectioni imminentium respectare; cùm nihil minùs habeant. Quo loco memoriam subit, quod B. Mariæ Magdalenæ de Vrsinis euenit, quando ipsa Moniali cuidam sibi subiectæ respondit. *b* Hæc virgo inter suas magnum religiosæ perfectionis studium præferebat: quæ cùm quarundam Sororum næuos aliquot minores deprehendisset, B. Magdalenam tunc cæterarum Antistitam adiit, ac minùs prudenti ardore plena, ad eam non sine stomacho ea errata detulit, quæ illius oculos offenderant. Illa verò eius commonitione humaniter excepta,

*a Phil. 2. b Ex Ioan. à S. Mariæ
 & hist. Sanctarum Ord. S. Dominice.*

ceptâ, solitâ sibi lenitate ei pollicetur, se aptis remedijs rebus consulturam. Altera tamen, vtpote ex eorum numero, qui omnibus dictare leges ipsi exleges volunt, & primi facere imperata recusant, eo responso minimè placata, instabat, malo in tempore occurrendum esse, itaque prouidendum, ne denuo peccetur; addebat, sibi quidem videri expedire, vt duo Monialium domicilia instituantur, in quorum vno prauæ indolis puellæ, iracundæ, obstinata, in deserendo manè lectulo se-gnes, tepidæ, loquaculæ & imperfectæ commorentur: alterum verò bonæ, feruidæ, patientes, mites, ac omnes illæ habitent, quæ virtute præditæ, ad inferendam sibi vim alacres, & in obseruandis legibus strenuæ censentur. Tum Antistita audito tam sapientis scilicet consilio, conata risum comprimere, moderato sermone ex illa fuit percontata, vtri è duobus se vellet adiungere, si diuortium illud fieret: cui illa impigrè, probis, inquit, me associa-

nem.

rem, vt essem à turbis procul, animique molestiâ carerem. At ego, respondit Maria, malas accederem, siue quòd ex earum tribu sim, siue quòd bene merèndi occasionem essem habitura, si illarum miserijs indolerem, ac exercere mansuetudinem, tolerantiam, & charitatem erga illas possem. Postquam Monialis illa tam inexpectatum responsum percepit, mox conuicuit, didicitque vehementer se decipi, si bonarum è numero se esse crederet; & cùm earum sint pauca, Monasterium breui ad eam paucitatem redigendum, vt vix essent senæ futurae, quæ domum seruarent. Et ita profectò se res habet: nonnunquam in sexaginta Monialium cætu ne sex quidem reperies, quæ animi cultui se tradant; & inter viginti quatuor Religiosos viros, aut quingentos sæculares erit miraculo simile, si decem inuenias, qui mentem excolant, ac perfectionem eo, quo decet, studio prosequantur.

His

His ita præmissis vide, quanto compendio S. IOSEPHO deuoti vtantur. Nihil est ita exoptandum, quàm ad vitæ interioris tranquillitatem pertingere; nihil operosius, quàm illam consequi; nihil ita desiderandum, quàm opportunis auxilijs ad eam iuari. Porro S. IOSEPHVS difficultates emollit, & præsentem opem ad eam rem adfert, ita quidem, vt eam ipse cogitationem nobis subiiciat, Deum vitæ huius curam ipsi potiùs demandasse, quàm quolibet alio munere vitam eius sanctam, latentem, interiorem, quam in Nazarenâ domo cum familiâ suâ sanctissimâ exegit, fuerit remuneratus; eumque mentium illarum gubernatorem esse, quarum virtus in hac vitâ mortali debet incognita & obscura delitescere. Ita iuuenis quidam vehementer à Deo illustratus olim P. Sevrino è Societate nostrâ affirmavit. Pater ille, cum fortè in hunc iuuenem incidisset, comperissetque illum raris à Deo donis ac beneficijs

Ex relat. ep. P. Sevrini.

neficijs ornatum, vt parem illi non vi-
 disse, adeò vt, cùm octodecim ipsos
 annos Sacerdoti inseruisset, non alium
 magistrum quam ipsum Deum habe-
 ret, ac de vitâ interiori & perfectione,
 Theologi ac Sancti more loqueretur,
 aliquot eum quæstionibus prouoca-
 uit; quas inter postulabat, num esset
 S. IOSEPHO deuotus. Cui iuuenis re-
 spondit, à sex annis eo se Patrono
 usum, & eum se ab ipso Seruatore ac-
 cepisse; addebat, eum post B. Virginem
 esse omnium Sanctissimum, esse ple-
 num Spiritu sancto non minùs quàm
 Apostolos, earumq̃ne mentium magi-
 strum illum esse, qui interiori mentis
 cultui & arcanae virtuti studerent.

Quod vt intelligamus ita se habe-
 re, quoad vltimam præcipuè partem,
 oculos ad ea tantummodò auxilia fle-
 ctamus, quæ in hoc negotio præbet,
 & ad desiderium illius omnino singu-
 lare, quo cupit nobis in vitæ sanctio-
 ris studio opem ferre, ac magistri, du-
 ctoris, ac patroni partes obire. His

L

admo-

admodum diebus insigne huius præ-
 fidij documentum ex ore Monialis fi-
 de dignæ è S. Francisci Seraphici Re-
 ligioso alicubi domicilio percepi. Cu-
 piebat illa se ad sacrum octo dierum
 secessum & Exercitia parare, ac iuxta
 ea monita, quæ in Solitudine Hagio-
 philæ illi tradidi, deliberabat, quem
 Patronum sanctæ solitudini vt tanti
 momenti negotio præficeret: neque
 in alium magis quàm S. Franciscum
 propendebat, vt qui Patris sibi loco ac
 Ordinis Patronus esset. Dum verò his
 cogitationibus immoratur, sentit ani-
 mum ancipitem in diuersa rapi; vnde
 subortâ suspicione, num Deo gratus
 foret ille delectus, decreuit, rem totam
 sorti committere, ac S. IOSEPHI no-
 men, qui primus post eam mentis in-
 quietudinem eius animo occurrebat,
 simulque S. Francisci separatis schedu-
 lis inscribere, vt inde exploret, quem
 fors sibi esset assignatura. Atq; omnino
 euenit, vt bis illi sortienti semper pri-
 mus se S. IOSEPHVS offerret. Satis hoc
 illi.

illi sanè magnum indicium fuit, quo colligeret, Deum hunc sanctæ solitudinis suæ Patronum destinasse.

Eidem paulò post simile quidpiam euenit. Sentiebat illa aliquando se vehementer à Deo instigari, vt Sanctum quendam seligeret, quî internæ institutionis per omnem eius vitam curam sumeret. Quâ in re primò omnium cogitabat ex ijs quatuor, aut quinque vnâ se credere, quibus fuerat à teneris annis deuota: nihilominus cùm in mentem illi obiter tunc venisset, S. Iosephum illi numero addere, ac inde sortiri; eum instinctum secuta tam opportune fuit, vt post schedulas mixtim fortitioni expositas, inde bis S. Iosephum educeret. Neque hîc acquieuit, sed quamprimum Deo testata est, se totis animis eum Diuum amplecti; nihilo seciùs tamen precari se, si Deo ita visum foret, eius beneficio liceret sibi tertium eundem extrahere: denuo igitur Diuorum nomina temerè permiscuit, ac mox admotâ manu eundem San-

etum nacta est. Ex quo tam felici iudicio perspicuè agnouit, S. I O S E P H V M velle Patris in se munus occupare, ac vitæ altioris internæque magistrum esse.

Mirum dictu est, non solùm S. Tere-
siam omnes, qui studere orationi ac in-
de fructum percipere vellent, quippe
quæ pars magna est vitæ interioris,
fuisse cohortatam, vt ad hunc Diuum
se conferrent, eiusque se magisterio
subijcerent; a sed ipsam Dei Matrem
simile consilium suggestisse: vt ita ad
exsatiandum S. I O S E P H I desiderium
vtraque aliquid conferret, quod San-
ctus ille videtur præferre, interius
virtutis studium in animis promouen-
di. Hoc eò fidentiùs affirmo, quod
Monialem nouerim, quæ & nominis,
quod gerit, & Religionis, quam profi-
tetur, causâ magnos habet stimulos,
magnam in Dei Matre fiduciam collo-
candi, non parùm illi quondam fru-
ctuosam. Etenim cum molestis qui-
busdam

a In eius vitâ cap. 6.

busdam tentationibus inter orandum maximè vexaretur, à quibus perturbata propè animum desponderet, cum sibi videretur, nunquam colloqui ardentè liberoque & aperto animo, prout ipsa cupiebat, Deo se posse; ad eam vt Matrem confugit, ab eaque summis precibus contendit, vellet sibi libertatem mentis tam optatam obtinere, ac suggerere, cuius Diui ope in eâ causâ præ cæteris niti, ei que quotidie per omnem vitam exhibere cultum posset: quòd si ei se Diuo committeret, quem ipsa in cælo præ cæteris omnibus amaret, tantò ampliùs illi se fore ob id beneficij obstrictam. Vix suas ipse preces ad Dei Matrem finierat, cum illico sentit insolitâ mentem suam dulcedine demulceri, ac animi oculis confestim ab eadem SS. Virgine S. IOSEPHVM Sponsum eius tantâ excellentiæ ac perfectionis illius oborta cognitione obijci, vt nunquam in illâ fuerit hæc imago deinceps obliterated, cui proin' vt dilectissimo Parenti per

omnia confidebat, à quo tunc omnes ei fuere molestia absterfa. Quod beneficium non tunc tantummodò valuit, sed in totum reliquum tempus vires suas exseruit. Si verò Deus illi denovo has turbas immitteret; vt inde se aut expediret, aut pacato animo tolleraret, primum illi fuit ac solenne, Patris sui opem inclamare, qui mox desideratam illi quietem cum summâ mentis pace, & suauissimo Dei colloquio restituit.

Hæc in gratiam Dei Matris dicta sunt, quæ tam apta consilia sui amantibus subministrat. Nunc ad singularia quædam auxilia transeamus, quæ S. Iosephus ad mentis piam culturam attulit. Orandi studium, præsentia Dei, quies animi, & exercitium virtutum præcipua componendi ad virtutem animi adiumenta sunt: in quibus promouendis præcipuum S. Iosephi erga sui amantes studium eminet. Vt de Oratione loquamur, S. Terefia in vitæ suæ actis recenset, si quis ritè orandi

magi.

magistrum desideret, ei pro duce ac moderatore S. IOSEPHVM esse expetendum; illumque haud dubiè illius artis peritiam consecutum. ^a Huc spectat, quod de duobus alijs didici mihi non ignotis, qui inter orandum magnas difficultates experiebantur, neque applicare illuc mentem poterant, quorum vnus illius tantum Diui opem rogavit, alter in eum finem sibi novem dierum preces eiusdem honori dicendas indixit; atque confestim vterque auxilium persensit, maximâ inter precandum facilitate donatus; vt nihil ijs esset iucundius, quàm orationi vacare. Istud orandi donum hac ratione impetratum religiosæ virginis me admonet, quæ, vt mihi asserebat, vehementer cupiebat tranquillam orationem, omnisque euagationis expertem consequi: sensit igitur se intus commoneri, vt hunc admirandum orandi magistrum in auxilium vocaret; quod illa serio magno suo bono ita fuit exe-

L 4

cuta.

^a In eius vita, c. 6.

cuta, vt eam gratiam ac mentis quietem, dum orationi se daret, retulerit. Quòd si aliquod de virtutibus ac perfectione sancti moderatoris sui thema meditandi desumeret, passa est, se non aliâ de ijs cogitandi viâ vti potuisse, quàm quâ summa SS. Trinitatis ac Venerabilis Sacramenti mysteria expenduntur, scilicet admirando, se abijciendo, totamque in comparatione tam sublimium ac excellentium donorum se nihili pendendo. Cætera beneficia, quæ ab eo Diuo accepit, paria sunt prioribus: si euigilare noctu certâ horâ velit, fuis ad illum precibus in tempore expergiscitur. Eadem cum fuisset S. IOSEPHVM obtestata, vt à dormiente omnia molesta somnia, & quidquid præter sanctas imagines potest in somnis obijci, vellet auertere, facta est votorum rea. Tanti refert, S. IOSEPHI opem prensare, eumque ceu Patrem & Magistrum nostris mentibus præficere. Dicamus aliquid de altero Capite, quæ multum ad animi cultum facit, fre-

frec
da
bus
ciur
pet
tue
tut
tiffi
ten
sua
Ang
plo
ret,
buc
SEP
iste
Ho
lon
tati
est,
ne
vid
tem
I
ani

frequenti scilicet Dei præsentis recorde-
datione; in quâ facultate suis clienti-
bus impetrandâ S. I O S E P H V S propi-
tium se præbet. Noui quosdam per-
petuò Deum vt præsentem animis in-
tueri, & in hoc diuinæ præsentia ob-
tutu, ad quam omnes suas etiam minu-
tissimas actiones exigunt, maximâ at-
tentione nullo tamen occupationum
suarum incommodo versari, vt eos
Angelos diceret: volebam igitur ex-
plorare, vnde hæc illis felicitas accide-
ret, intellexique, hoc precibus illis tri-
buendum, quas hac de causâ ad S. I O-
S E P H V M profudissent. Et sanè eximius
iste Diuus triginta ipsis annis in Dei
Hominis præsentia fuit commoratus,
longoque vsu didicit, quantum utili-
tatis afferret: hinc cogitare pronum
est, eius clientes hac eadem cogitatio-
ne tam diuinâ imbui, se scilicet à Deo
videri, omniumque actionum præsen-
tem spectatorem illum adesse.

Idem remedium ad comparandam
animi tranquillitatem adhibet, si ro-

L 5

getur:

getur : quod subijciam , loco omnium
 esto , quæ dici in eam rem possent .
 Quidam ex illorum numero , qui pie-
 tatem ac reconditam virtutem existi-
 mant in abstrusis commentis , quæ
 prorsus nemo intelligat , sitam esse ,
 cum apud quasdam Moniales in pu-
 blico confessu verba faceret , persua-
 dere illis orsus est , Humanam Ser-
 uatoris nostri naturam æquè ac Diui-
 nam vbique esse , & ideo illam posse
 non minùs eas præsentem quàm istam
 habere . *a* Quæ sententia ex eâ familiâ
 nonnullas perturbauit , ac vni præfer-
 tim , quæ mihi omnia enarrauit , gra-
 uius negotium fecit , vt se dare oratio-
 ni non posset , quin ei noua & insolens
 doctrina identidem recurreret : nul-
 lum erat in animo serenum , sed omnia
 spissioribus illi tenebris obuolueban-
 tur . Denique , vt in minimis etiam ani-
 mi morbis solebat , S. I O S E P H O sup-
 plex , eum precata est , vellet eas nubes
 diffi-

a *Quæ tamen sententia est ab Ecclesiâ
 damnata.*

dissipare : ac vix preces absoluit, cū
omnis illa perturbatio euanuit, tanta-
que iterum animo tranquillitas redijt,
vt nunquam fuerit, vltra ab ea cogita-
tione infestata, neque in mentem illi
desiderium venerit, eiusmodi arcana
animo assequendi.

Compendio absoluam (finis enim
huic capiti imponendus) si dixerō,
quod S. Tereſia S. IOSEPHO vnicè de-
uota aiebat, non esse vllam virtutem,
quæ in eorum animis non sedem ca-
piat, qui totis animis eum colunt, se-
que illi permittunt : perbreui tempo-
ris spatio, inquit illa, incredibiles pro-
gressus apparent. Superest duntaxat,
vt illud experimento discas, atque
ideo illius opem sollicites, fretus, eius
propitiâ voluntate omnia tibi in so-
lidæ virtutis studio feliciter
euentura.

L 6

CA-